

Ignė Ale

TARP A IR B

Ji rašo širdį virpinančias meilės istorijas.
O kas suvirpins vienišą jos širdį?

Knygute.lt

Igné Ale

TARP A IR B

Romanas

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ignė Ale, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

© „Svajonių knygos“, skaitmeninė versija, 2021

ISBN 978-609-03-0722-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

- Ar tikrai negali pasilikti? - ašarodama paklausė ji.

Stojo tylą - pulsuojanti, pritvinkusi vilties ir lūkesčių. Jai jau atrodė, kad jis sutiks, kad nusijuoks ir tars: „Žinoma, liksiu su tavimi.“

Jis prasižiojo. Ir vienu žodžiu sudaužė jai širdį.
- Negaliu.

Ašaros, jau kurį laiką tvilkiusios jai akis, pradėjo risti skruostais, degindamos, palikdamos neišdildomus pėdsakus.

Jis atsiduso, paskutinį kartą pervėrė ją tuo niūriu juodų akių žvilgsniu ir apsisukęs nuėjo.

Ji ilgai stovėjo obelų sode. Iš pradžių dar matė tolstančią jo figūrą, bet galiausiai pavakario miglos pradangino jį iš akių. Ji liko viena, persmelkta supratimo: daugiau niekada nemylės.

Atsidususi atsilošiu ir perbėgu akimis tekstą. Taip ir palikti ar vis dėlto leisti veikėjams būti kartu?.. Viena vertus, liūdna pabaiga - kilnu, savaip romantiška ir tikrai melancholiška. Kita

vertus, jei vis dėlto nuspręsiu išskirti veikėjus, skaitytojai komentaruose mane sutaršys kaip šiltą vilną. Dilema...

Mintis trumpam pertraukia pyptelėjęs telefonas. Užmetu akį į ekraną. Žinutė nuo mobiliojo ryšio operatoriaus. Nejuo pamiršau apmokėti sąskaitą?

Miela kliente, sveikiname su gimtadieniu ir šia ypatinga proga raginame pasinaudoti tik Jums parengtais išskirtiniais pasiūlymais! Daugiau informacijos...

Numetu telefoną. Na, taip, šiandien ne tik pirma vasaros diena, bet ir mano gimtadienis. Sunku patikėti, bet man jau trisdešimt. Šis skaičius priverčia susimąstyti.

Sulaukusi trisdešimties jau būni susitvarkiusi gyvenimą – žinai, ko nori, eini savo keliu ir nesidairai į šalis. Tikėjau tu, vaikystėje išpūstomis akimis žvelgdama į kaimynų dukrą, kuri tokio amžiaus turėjo vyrą, du vaikus, šunį ir iš skyriaus vadovės tapo direktoriaus pavaduotoja. Tikėjau ir aštuoniolikos, su ašaromis akyse spausdama vidurinės mokyklos diplomą ir aklos meilės sklidinu žvilgsniu varstydamą savo pirmąjį vaikiną, kuris jau kitą rytą visiems laikams pasakė ate. Net ir ką tik baigusi universi-

tetą tikėčiau, kad tuoj tuoj viskas stos į savo vietas.

Bet gyvenime ne viskas būna taip, kaip tikiesi. Kažkoku būdu, leidusis nešama keistos apatijos, sulaukiau trisdešimties be vyro, be namo, be karjeros ir be vaikų. Kartais jaučiuosi it mokinukė, gyvenimo elementoriuje įstrigusi kažkur tarp A ir B: pradžia padaryta, bet užsidegimo judėti toliau nebėra.

Tad savo trisdešimtmečio vakarą sėdžiu prie kompiuterio tamsiame kambaryje ir kramtydama nagų odeles svarstau, o gal vis dėlto padovanoti laimingą pabaigą šiems dviem veikėjams, kurių nuotykius, pergales ir nusivylimus aprašinėčiau pastaruosius šešis mėnesius. Matot, tragedijos man patinka ne mažiau nei *ilgai ir laimingai* pasakos. Nuspręsdama mylimuosius išskirti pasitelkusi mirtį, neįveikiamus skirtumus ar kaip dabar kvantinės mechanikos dėsnius, jaučiu sadistinį pasitenkinimą.

Galiausiai apsisprendžiu, kad ir šįkart pabaiga bus nelaiminga. Permetusi akimis tekstą, nukopijuoju į naršyklės langą ir paspaudžiu *Įkelti*. Viskas – paskutinis naujausio mano kūrinio skyrius jau internete. Dar kelios minutės, ir pasipils pirmieji komentarai, nes ištikimiau-

sios skaitytojos nekantriai laukė šitos istorijos pabaigos. Taip, aš turiu gerbėjų. Vidutinis jų amžius – keturiolika, bet aš tikrai ne pirma trisdešimtmetė, turinti būrį paauglių gerbėjų. Tiesa, aš ne tikra rašytoja. Mano knygų nerasi- te knygyne, leidėjai manęs nekviečia į knygų muges. Mano leidykla – internetinė rašyti mėgstančių žmonių bendruomenė. Mano knygos – audringos, jausmingos ir banalokos mei- lės istorijos, kurių naujaisi skyriai pasirodo kas antrą penktadienį. Todėl savo gimtadienį ir leidžiu prie kompiuterio, laukdama, kaip skaitytojos įvertins istorijos apie mokytoją Lin- dą ir keliautoją laiku Tomą ašaringą pabaigą.

Rytoj laisvadienis, šaldytuve vėsta skardinė alaus iš mano mėgstamiausios daryklos, o pa- tiktukų skaičius po paskutiniu įkeltu skyriumi iš lėto, bet užtikrintai auga. Gyvenimas geras! Na, ir kas, kad dar visai neseniai jubiliejų įsi- vaizdavau visiškai kitaip. Užtat rytoj pasveikin- ti atvyksta tėvai, sekmadienį susitinku su ge- riausia drauge Laura, o pirmadienį su kolego- mis einu šventinių pietų. Reikia pripažinti, kad toks dėmesys skirtas ne man vienai – pasisekė gimti tą pačią dieną kaip viršininkas, bet ka- dangi jis šiandien buvo išvykęs į komandiruo- tę, iškilmes nusprendėme perkelti į pirmadie-

nį.

Taigi, ne viskas blogai. Kaip sakoma, reikia džiaugtis tuo, ką turi, ar ne? Net jei palyginti su kitomis trisdešimtmetėmis turi nedaug: paprastą ir saugų darbą be karjeros perspektyvų, kuklų butą sename rajone (tiesa, nuosavybe dalijuosi su banku) ir slaptą niekaip neišpildomą svajonę.

Bet šiaip jau esu laiminga. Tikrai. *Tikrai*. Už tą laimę reikėtų bokalą pakelti.

Kol nušlepsių į virtuvę pasiimti alaus, pasirodo ir pirmieji komentarai.

rebeka, 20XX-06-01 22.15

žiauriai liūdna pabaiga, bet to ir tikėjaus. Gaila, kad Tomas negalėjo pasilikti su Linda :(na, ką padarysi. Ačiū už gerą istoriją, lauksim naujų!

nesakysiu, 20XX-06-01 22.19

bliamba, verkiu!!!! žiauriai patiko, norėjosi, kad niekada nesibaigtų. kada naujas kūrinys? gal pagaliau apie vampyrus bus?

nakties_seselis, 20XX-06-01 22.20

kazkaip biski silpnai sikart.

gelio_feja, 20XX-06-01 22.22

Dėkui už gerą penktadienio vakarą <heart>. Skaityti jūsų kūrinis - tikras malonumas. Svajoju ir aš rašyti.

anonimas, 20XX-06-01 22.30

kas ce per sudas? kas tokias nesamones skaito? tik laika sugaisau. jau tokia skysta istorija, autore turbūt kokia senmerge ka-tem apsikrovus. SUDAS!

Neigiamų komentarų būna beveik visada, bet paskutinis užgauna širdį. Kokia aš senmergė? Šiais laikais trisdešimt – pati jaunystė. Juk taip, ar ne? Na, neturiu aš vaikino, o visas mano romantinis gyvenimas – tik fantazijos, įpintos į šituos kūrinis. Bet... bet... Nelaikau savęs senmerge! Ir, nenoriu girtis, bet mano romantinė praeitis visai turininga. Žinoma, pastarieji dveji metai sausesni, jau ir į pasimatymus nebeišsiruošiu, bet anksčiau... Jei taip prisėsčiau paskaičiuoti... Pradedu lenkti pirštus. Deja, pakanka vienos rankos pirštų. Jei atmesčiau trumpalaikius, vos porą mėnesių trukusius santykius, liktų trys užlenkti pirštai. Ir

kiekvieną kartą aš buvau ta, kurią palikdavo. Bent jau tuo esu pastovi.

Alumi nuplovusi apmaudą vėl nukreipiu žvilgsnį į kompiuterio ekraną. Skiriu laiko atsakyti į mandagius ir palaikančius komentarus, o šlykščius ignoruojau – stengiuosi trolių nemaitinti. Rašydama atsakymą vampyrų entuziastei (ar ta mada dar nepraėjo?) sulaukiu žinutės iš geriausios draugės Lauros. Mudvi draugės nuo pat mokyklos laikų. Mokėmės skirtingose klasėse, bet lankėme tą patį anglų kalbos modulį. Sykį susėdusios skaityti dialogo taip ir nesiskyrėme. Žinojome viena kitos paslaptis, drauge pasislėpusios už mokyklos katalinės pirmąkart parūkėme, drauge ir pirmąkart pasigėrėme.

Vaikai ir vyras užmigdyti, pagaliau turiu laiko! Su gimtadieniu, mieloji Ana, visko prilinkėsiu gyvai sekmadienį, o kol kas – geros nakties, saldžių sapnų, susapnuok ką nors nepadoraus.

Paskubomis parašau atsakymą ir užbaigiu alų. Jaučiuosi maloniai apspangusi: nuovargis ir alkoholis jau lenkia galvą. Dar sykį perbėgusi akimis draugės žinutę šypteliu. Laura visada tokia – nežabotai aistringa, nelinkusi kuklintis.

Klausydamasis jos sapaliojimų ir aštrių juokelių nė už ką neatspėtum, kad ji – laimingai ištekėjusi dviejų vaikų mama ir advokatės padėjėja.

Lauros ir Adomo meilės istorija – kaip iš romantinės komedijos. Laura mokyklos laikais turėjo vyresnį už ją vaikiną, kuris dar iki mūsų išleistuvių įstojo į kariuomenę. Per vieną gimtadienį jis negalėjo asmeniškai jos pasveikinti, todėl atsiuntė savo būrio draugą Adomą su gėlėmis. Ji atsidėkodama pakvietė jį kavos ir dar dienai nesibaigus suprato, ką reiškia iš tikrųjų įsimylėti. Nuo to laiko jie kartu – jau daugiau nei dešimt metų.

Lurai už daug ką esu dėkinga. Tokios geriausios draugės linkėčiau kiekvienai moteriai. Visada išklauso ir paguodžia, visada palaiko. Tai ji padėjo nepalūžti juodžiausiu mano gyvenimo laikotarpiu – kai išsiskyriau su Benu, pirmąja ir karščiausia meile.

Įdomu, kaip jam sekasi? Nuo to laiko, kai sudaužė man širdį ir išlėkė studijuoti į Londoną, mudu nesimatėme. Į klasės susitikimus jis neatvykdavo, ryšiai su bendrais draugais nutrūko. Kiek žinau, turi sužadėtinę ir gerą darbą. Kaip jis bučiuodavosi...

Ruošiantis išjungti kompiuterį apsiblaususios

smegenys staiga nusprendžia, kad dabar tinkamiausias metas imtis seno gero kibernetinio šnipinėjimo. Įsijungiu feisbuką, paieškos laukelyje įrašau Beno vardą ir pavardę (virtualioje erdvėje mes draugai, bet aš jau seniai jo nebeseku, nenoriu matyti su ta sužadėtine) ir permetu akimis paskutinius įrašus. Širdis keistai sutvaksi, o pelę spaudžianti ranka suvirpa.

Ignoruoju pasidalytą straipsnį apie praktiškas idėjas namams, praleidžiu kažkokios penkiametės, apstulbinusios dainų konkurso komisijos narius, vaizdo įrašą ir žvilgsnis užkliūva už paprasto dviejų sakinių įrašo: *Metas pradėti iš naujo. Gimtine, aš sugrįžtu!*

Man net akys ant kaktos iššoka. Karštligiškai peržiūriu komentarų skiltį. Iš miglotų Beno atsakymų į draugų klausimus išsiaiškinu, kad pavasarį jis išsiskyrė su sužadėtine ir kad vos sutvarkęs darbo reikalus dar šią vasarą grįš į Lietuvą. Gal net visam laikui.

Paskubomis peržvelgiu ankstesnius Beno įrašus. Tikrai – dar prieš pusmetį jo feisbuke mirgėjo sužadėtinės veidas, o prieš porą mėnesių jos staiga neliko. Gegužę atsirado ir iškalbin-gasis užrašas *vienišas*. Oho. Tai bent. Dar sykį perskaitau komentarus prie Beno įrašo apie naują pradžią, ieškodama užuominų, kada gi

jis vis dėlto grįš. Jaučiu, kaip kažkur giliai širdyje suvirpa išdavikiškas jaudulys. Gal... gal net susitiksime kada netyčia? Besvajojant apie netikėtą, žavingą ir, žinoma, romantišką susitikimą, pelę laikanti ranka slysteli ir prie Beno įrašo atsiranda naujas patiktukas – manasis.

Ką daryti??? *Atlaikinti?* O jei jis jau pamatė? Įrašas savaitės senumo – akivaizdu, kad tyčia užėjau į jo anketą. Apsimesti, kad taip ir turėjo būti? Gal parašyti: *Cha, cha, soriukas, mano katė žaisdama netyčia paspaudė?* Bet katės aš neturiu!!!

Atidarytas feisbuko langas sumirksi, pasigirsta pyptelėjimas – gavau žinutę. Nuo Beno! Sekundę pagunda ją ignoruoti atrodo neįveikiama, vis dėlto išdrįstu perskaityti.

O, labas! Šimtas metų! Kaip laikaisi? Aš va, kaip matai, gyvenimą keičiu, į gimtinę ketinu grįžti.

Mūsų auklėtoja, su atsidavimu skiepijusi gramatikos ir rašybos taisykles, plaukus nuo galvos nusirautų. Kol galvoju, ką čia atsakius ir ar kaip nors subtiliai pabrėžus jo padarytą klaidą, ateina dar viena žinutė.

Su gimtadieniu! Tegul troškimai pildosi.

Ak, jis prisiminė... Nutaisiusi savimi patenkintą šypseną padėkoju Benui už sveikinimą, užjaučiu dėl nutrūkusių sužadėtuvių (ar man tikrai liūdna?) ir išreiškiu viltį, kad jam grįžus kada nors pasimatysime. Netrukus palinkime vienas kitam labos nakties, ir aš, jausdama, kaip kažkas kutena paširdžius, išjungiu kompiuterį. Laikrodys telefone rodo lygiai vidurnaktį. Man jau trisdešimt ir viena diena.

2

Nors šeštadienis, pabundu anksti, gerokai prieš septynias. Keistas nerimas apėmęs, netveriu savame kailyje. Supratusi, kad nepavyks tingiai pasivolioti lovoje, šoku iš patalų, trumpai pasimankštinu, atidarau visus langus bute ir niūniuodama papusryčiauju.

I'm your summer girl, I'm your summer girl... Nejučia užsisvajojau apie neįpareigojantį kraują kaitinantį vasaros romaną....